

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.279/2016/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. február hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó test sértés büntette és más bűncselekmény miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. május hó 9. napján kelt 22.B.1251/2015/26. számú ítéletét mindkét vádlottal szemben megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott testi épséget sértő cselekményeit 1 (egy) rendbeli folytatólagosan elkövetettnek [Btk.164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat];
a II. rendű vádlott cselekményét segítségnyújtás elmulasztása büntettének [Btk.166.§ (1), (3) bekezdés I. fordulata] minősíti.

Az I. rendű vádlott lakcíme: ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Az I. rendű és a II. rendű vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 20.000.- (húszezer) forint bűnügyi költségből a vádlottakat fejenként 10.000 -10.000.- (tízezer-tízezer) forint terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2016. május hó 9. napján kihirdetett 22.B.1251/2015/26. számú ítéletével:

- Az I. rendű vádlottat 2 rendbeli testi sértés büntette [2012. évi C. törvény 164.§ (1) bek., (8) bek. I. fordulata, valamint 164.§ (1) bek., (6) bek. b/ pontja] és kiskorú veszélyeztetésének büntette [2012. évi C. törvény 208. § (1) bek.] miatt - halmazati büntetésül - 7 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 7 évi közügyektől eltiltásra;
- a II. rendű vádlottat kiskorú veszélyeztetésének büntette [2012. évi C. törvény 208. § (1) bek.] miatt 1 év, börtön fokozatú szabadságvesztésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte, egyben a II. rendű vádlottal szemben elrendelte a Budaörsi Városi Bíróság 11.Bk. 90/2011/3. számú ítéletével kiszabott 6 hónapi, 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.
Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, megszüntette a vádlottak szülői felügyeleti jogát és megosztva kötelezte őket a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ügydöntő határozatot annak kihirdetését követően az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, ellene az I. rendű és a II. rendű vádlottak felmentésért, míg védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az I. rendű védője perbeszédében fellebbezését mindkét irányban fenntartotta.

A kiskorú veszélyeztetésével kapcsolatban azon álláspontjának adott hangot, hogy kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, miszerint az I. rendű vádlott ne gondoskodott volna rendesen a gyermekéről. A csecsemő alultápláltságában szerepet játszott, hogy az anya teje valamilyen gyulladás folytán elapadt, de akár lehetett a kicsi olyan életszakaszban, amikor egyszerűen étvágytalan volt.

A 2013. február 7-én történt eseményekkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a történeti tényállás megállapításakor leginkább az orvosszakértői véleményre alapozott. Önmagában az, hogy a gyermek sérülése szilárd felülethez való ütődéstől keletkezett, még nem jelenti feltétlenül, hogy azt a terhelt okozta, még akkor sem, ha az eljárás során nem mindig a valóságnak megfelelően nyilatkozott. Nem értett egyet az ügyészi állásponttal, miszerint a 2/A pont alatti magatartás élet elleni bűncselekmény kísérletét valósítaná meg.

A 3./ tényállási pontbeli sérülés létrejöttére szintén magyarázatot adott a vádlott, nem lehet a büntetőjogi felelősségére következtetni az utólagos magatartásából, különösen mert kétségbe vonta annak a tanúnak az állítását, aki szerint ahelyett, hogy a gyerekekkel törődött volna, inkább szórakozni akart.

Elsőlegesen kellő bizonyítékok hiányában az I. rendű vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

a II. rendű vádlott védője perbeszédében rámutatott, hogy megítélése szerint az ítéleti tényállásból nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy mennyi idő telt el pontosan a vádlott hazamenetele és a sértett orvoshoz kerülése között. Nincs hitelt érdemlő adat, arra, hogy már délelőtt hazaért, védekezése szerint, amikor utoljára látta még csak egy kis pukli volt a gyerek fején, másnap (2013. február 7-én) pedig már azzal szembesült, hogy a kislány szemei felakadtak, sérülése előrehaladott volt. A II. rendű vádlott volt, aki - bár nem hívott mentőt - tömegközlekedési eszköz igénybevételével gondoskodott arról, hogy a gyermek kórházba kerüljön. Álláspontja szerint a vádlott nem késlekedett a gyereket orvoshoz vinni, csak a lehetőségei voltak korlátozottak. Ezért elsősorban a felmentését, másodlagosan pedig - nem osztva a helybenhagyásra irányuló ügyészi indítványt - enyhébb büntetés alkalmazását kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 699/2016/1. számú átiratában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával, teljeskörűen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a szükséges bizonyítékokat beszerezte, tárgyalás anyagává tette és iratszerűen rögzítette. A történeti tényállás - az ítélet indokolásában rögzítettek átemelésével - megalapozott és így a másodfokú eljárásban is irányadó. A törvényszék kellően megindokolta, hogy a vádlottak tagadásával szemben alapvetően miért fogadta el a tényállás alapjául a szakértői véleményeket, amelyeket egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. A mérlegelés eredményeként megállapított, megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, ekként a bizonyítékok mérlegelését támadó, felmentésre irányuló védelmi perorvoslatok a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

A II. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményt az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette, tévedett azonban, amikor az I. rendű vádlott 2/A tényállási pontbeli cselekvőségénél kizárta az ölési szándékot, s magatartását nem emberölés kísérletének, hanem testi sértés előidézésére irányuló bűncselekményként minősítette. Figyelemmel az elkövetés módjára (a vádlott kezdetektől elutasító magatartására, a gyermek életkorára, a vele szemben alkalmazott erő mértékére, a sértett testtájékra) az I. rendű vádlottnak számolnia kellett a halálos eredménnyel, amelyet ha nem is kívánt, a következménybe minimálisan belenyugodva cselekedett, ezért e cselekménye kimeríti az emberölés büntetettének [2012. évi C. törvény 160. § (1) bek.] törvényi tényállási elemeit, amely azonban kísérleti szakban rekedt.

Az I. rendű vádlottal szemben - nemcsak a minősítésváltozás miatt - lényegesen súlyosabb büntetés kiszabása lett volna indokolt, mivel a törvényszék által alkalmazott büntetés nem tükrözi a sértettel szembeni kegyetlen, emberi érzéseket nélkülöző viselkedését és azt sem, hogy egy egészségesen született újszülöttből élete végéig fogyatékossgal élni kényszerülő gyermek lett. Terhére bejelentett fellebbezés hiányában azonban beállt a súlyosítási tilalom. A hiánytalanul számba vett bűnösségi tényezők figyelembevételével a törvényszék által a II. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés megfelelően szolgálja a büntetés célját.

Ezért a tényállás pontosítása után, az I. rendű vádlott cselekményének minősítését részben megváltoztatva a törvényszék (járulékos kérdésekben is törvényes) ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az I. rendű vádlott felszólalásában lakcímének megváltozását jelentette be, amely új élettársához (X.-hez) kapcsolódik. Az utolsó szó jogán is vitatta bűnösségét, sajnálta a történeteket és gyermekéhez való ragaszkodását hangsúlyozta.

A bejelentett védelmi fellebbezések részben alaposak.

A másodfokú bíróság a perorvoslatok alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mindkét fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében a Be. 361.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírálta a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

A törvényszék eljárt tanácsa a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

A törvényszék valamennyi az ügyészi indítványban szereplő tanút kihallgatta, illetve vallomását felolvasással tárgyalás anyagává tette. Mindkét esetben az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően járt el. Észlelte, hogy a nyomozás során C. szakértő az elmeszakértői vélemény benyújtását követően adott pszichológus szakértői véleményt, amely ismertetésével egyesített szakvélemény előterjesztésére hívta fel dr. D. és dr. N. szakértőket, majd az egyesített szakvéleményt tette tárgyalás anyagává. A sértett sérüléseinek keletkezésére és következményeire nézve indokoltan hallgatta meg a tárgyaláson dr. Y. szakértőt (13./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Perrendszerűen és hiánytalanul felolvasta, illetve ismertette a tárgyalásra nem idézett tanúk vallomásait és a bűncselekményhez kapcsolódó okirati bizonyítékokat, következésképpen valamennyi a büntetőjogi felelősség szempontjából releváns bizonyítékot beszerzett és kizárólag tárgyalás anyagává tett bizonyítékot használt fel.

Az ítéletábra álláspontja szerint a büntetőjogi felelősség megállapításához szükséges, releváns tényeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta.

A törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett, mivel a bizonyítási eljárás lefolytatása eredményeként megismert bizonyítékokat megvizsgálta és azokat úgy értékelte, hogy a váddal egyező történeti tényállást állapított meg. Ekként az ügydöntő határozatból kitűnik az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel és a büntetéssel kapcsolatban - mire alapozta (BH 2013/10). Emiatt az indokolási kötelezettség elmulasztására alapított hatályon kívül helyezést célzó indítvány nem megalapozott, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ugyanakkor több tekintetben hiányos, továbbá - ítéletszerkesztési hiba folytán - a határozat indokolásában szerepel olyan tény, amely a büntetőjogi felelősségre vonás alapját képezi, emiatt a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontjai szerinti

megalapozatlanságban szenved. Ez a megalapozatlanság a másodfokú bíróság által az iratok tartalma alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja szerint kiküszöbölhető volt.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást az alábbiak szerint módosította:

A személyi körülmények tekintetében: az I. rendű vádlott élettársi kapcsolatban él X.-el (a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata); lakcímének rendelkező részben írt megváltozását is erre tekintettel rögzítette a másodfokú bíróság.

Az 1./ tényállásban ahelyett, hogy a vádlott „rövidebb-hosszabb” időre felügyelet nélkül magára hagyta a pár hetes csecsemőt, azt rögzíti, hogy ez rendszeresen megtörtént (*B., Z., H. tanúk vallomása*).

A 2/A tényállási pontba emeli át az ítélet tábla az ítélet 10. oldalának 1. bekezdéséből, miszerint Az I. rendű vádlott a 4 hetes gyermeke **fejét** ütötte nagy erővel meg nem állapítható, sima felszínű tárgyhoz. Valamint a 11. oldal 4. bekezdéséből, hogy a koponyasérülés következtében a gyermek csontozata, ennek következtében mozgása is maradandó károsodást szenvedett, amelynek fokát és mértékét nem lehet még megállapítani, mert ezt az életkora, a gyermek rugalmas fejlődése és foglalkozások nagyban befolyásolhatják.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a tényállás hiánytalan, minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért megalapozottá vált, amely a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő részletességgel számot adott, indokolási kötelezettségének meggyőző érveléssel, a logika szabályainak is megfelelően maradéktalanul eleget tett. Magyarázatát adta, hogy a vádlottak többször módosított, tagadó tartalmú védekezésével szemben miért alapozott az orvosszakértői véleményre, valamint K., S., H., N., B., Z., H., V., G., R. tanúk vallomására és gyerekekkel kapcsolatos feljegyzésekre, orvosi dokumentációra.

A vádlottak és védőik felmentésre irányuló fellebbezése az elsőfokú bíróság által már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését és a terheltek védekezésének elfogadását célozzák. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - a perorvoslatok a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

A törvényszék mindkét vádlott bűnösségére okszerűen következtetett.

Cselekményeik minősítése és a büntetés kiszabása körében a hatályos büntető törvény rendelkezéseit vizsgálva - a Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X.14.) számú véleményére is figyelemmel - helytállóan állapította meg, hogy összhatásában a jelenleg hatályos Btk. kedvezőbb a vádlottakra, így az elbíráláskori 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta velük szemben.

A vádlottaknak felrótt cselekmények minősítését illetően azonban az ítélet tábla nem osztotta mindenben a törvényszék álláspontját, de az ügyészi átiratban foglaltakkal is csak részben értett egyet.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott 2/A tényállási pontbeli cselekvőségét az ölési szándékot kizárva testi sértés előidézésére irányuló bűncselekménynek és nem emberölés kísérletének tekintette.

E tényállási pontot illetően - az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/ 2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásának megfelelően - az elkövetéskori tudattartalomról, a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet arra következtetni, hogy az elkövető szándéka emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányult-e.

Az életkoránál fogva rendkívül sérülékeny csecsemő sérelmére végrehajtott bűncselekménynél a fejre, mint az emberi test életfontosságú szervet tartalmazó részére kifejtett nagy intenzitású erőbehatásból, arra vonható megalapozott következtetés, hogy az elkövető ölésre irányuló szándékkal cselekedett. Erre enged következtetni az is, hogy az anya születésétől fogva negatív érzelmeket mutatott gyermeke iránt, táplálását és felügyeletét egyaránt elhanyagolta, s a kiskorú elutasítását hangoztatta. Tudata feltétlenül átfogta, hogy bántalmazása következtében a gyermek életét veszítheti, s eziránt - minimálisan - közömbösen, azaz a következményekbe belenyugodva cselekedett. A kiskorú halála amiatt nem következett be, mert ha késedelmesen is, de olyan időben került kórházba, hogy az orvosi beavatkozás az életét megmentette.

Nem értett egyet az ügyésszel abban, hogy az emberölés alapesete [2012. évi C. törvény 160. § (1) bek.] valósult volna meg, mivel a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bek. (2) bek. i/ pontja szerint a tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetés a bűncselekmény minősített esetének megállapítását alapozza meg, amelyet egyébként az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény [166. § (2) bek. i/ pontja] ugyancsak büntetni rendelt és azonos büntetési tétellel fenyegetett. Figyelemmel az elkövetés módjára (a vádlott kezdetektől elutasító magatartására, a gyermek életkorára, a vele szemben alkalmazott erő mértékére, a sértett testtájékra) az I. rendű vádlottnak számolnia kellett a halálos eredménnyel, amelybe legalábbis belenyugodva cselekedett, ezért e cselekménye kimeríti az emberölés büntettének törvényi tényállási elemeit, amely azonban kísérleti szakban [hatályos Btk. 10.§ (1) bekezdése] rekedt.

A vádlott cselekménye ekként az emberölés [2012. évi C. törvény 160. § (1) bek. (2) bek. i/ pontja szerinti] befejezett kísérlete volna, mivel az elkövető az ölési cselekményt megvalósította, amikor a maga részéről mindent megtett annak érdekében, hogy a halálos eredmény bekövetkezzen. Az elkövetési magatartását követően azonban az eredményt - a gyermek apjával közösen - elhárította, amikor, ha késlekedve is, de a csecsemőt kórházba vitte. Ezzel a halálhoz vezető okfolyamatot belső indíttatásból megszakította. Az ítélkezési gyakorlat szerint nem feltétlenül szükséges, hogy az eredményt egyedül és kizárólag az elkövető tevékenysége hárítsa el, elegendő, hogy az okfolyamatot döntő mértékben az elkövető önkéntes tevékenysége szakítsa meg, amely szükségszerűen vezet az eredmény elmaradásához. Az elhárító magatartása eredményesnek bizonyult. Az önkéntes eredmény-elhárítás a hatályos Btk. 10. § (4) bekezdés b/ pontja alapján mentességet biztosít az elkövetőnek a büntetőjogi felelősségre vonás alól. A hatályos Btk. 10. § (5) bekezdése értelmében, ha a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntetendő. Így az állandóan követett bírói gyakorlat szerint is emberölés büntettének kísérlete esetén az önkéntes eredmény-elhárítás folytán a terhelt büntetőjogi felelőssége maradékcselekményként befejezett életveszélyt okozó testi sértés büntettként minősül (BH 2008/79.; 2007/106.; 2005/271.; 2003/98.számon közzétett jogesetek).

Az I. rendű vádlottnál a folytatólágosságnak a hatályos Btk. 6. § (2) bekezdésében felsorolt feltételei hiánytalanul fennállnak, így az általa egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször elkövetett testi épséget sértő bűncselekmények nem halmazatban állnak egymással, hanem a folytatólágosság egységébe tartoznak.

A családjogi kapcsolatra tekintettel az I. rendű vádlott kiskorú gyermeke feletti nevelési, felügyeleti, gondozási kötelezettségek ellátására köteles személy volt. Ebbéli kötelezettségeit a megfelelő táplálás elmulasztásával súlyosan megszegte, amely alkalmas volt a kiskorú testi fejlődésének

veszélyeztetésére, hiszen a születését követően a kórházból 2790 grammal távozott gyermek súlya egy hónapos korára jelentősen, 2700 grammra csökkent. Ehhez járult, hogy gyermeket nem is gondozta megfelelően, mivel tisztántartását elhanyagolta, rendszeresen, hosszabb időre felügyelet nélkül hagyta és meg sem próbálta megnyugtatni a síró csecsemőt. Ezzel az érzelmi fejlődését is veszélyeztette.

A kisgyermekkel kapcsolatos legelemibb szülői kötelezettségeivel, valamint e kötelezettségek megszegésének következményeivel az I. rendű vádlott is tisztában volt, kötelességét mégis huzamosabb időn keresztül elmulasztotta, illetve megszegte. Kötelessége megsértésének sorozata a folyamatos ismétlődés folytán olyan súlyos, amely tényállásszerűvé teszi a cselekményt.

A fentiek szerint a törvényszék a gyermek érdekét sértő, de a testi épség elleni cselekménytől elkülönülten megvalósuló magatartását helytállóan minősítette a 2012. évi C. törvény 208. § (1) bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetése büntettének, amelyet Az I. rendű vádlott önálló tettesként valósított meg.

Ezt meghaladóan a fentebb kifejtettek szerint a folytatólagosan elkövetett bűncselekmény jogi minősítése a befejezettség vagy a kísérlet szempontjából egységesen a legsúlyosabban minősülő részselekmény minősítéséhez igazodik (BH 1994/648.). A másodfokú bíróság Az I. rendű vádlott testi épség elleni cselekményeit ezért egy rendbeli, folytatólagosan elkövetett (életveszélyt okozó) testi sértés büntettének [Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat] minősített, amelybe a védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntette [Btk. 164.§ (6) bek. b/ pontja] mint részselekmény beleolvad.

Tévedett a törvényszék, amikor a II. rendű vádlott azon cselekvőségét, hogy láthatóan azonnali orvosi ellátásra szoruló gyermekét csak több órás késedelemmel vitte kórházba, kiskorú veszélyeztetéseként értékelte.

A Btk. Kommentár ezzel kapcsolatos része (436/2. oldal) kifejezetten kitér rá, miszerint a segítségnyújtás elmulasztását, nem pedig a kiskorú veszélyeztetését követi el az a szülő, aki sérült gyermekét nem viszi orvoshoz. Kétségtől ezáltal a gyermek testi fejlődését is súlyosan veszélyezteti, alapvetően azonban az elkövetési magatartás lényege a gyermeke irányában való segítségnyújtás iránti közömbösség és érdektelenség. A szülő és gyermeke közötti viszony folytán a szülő a gondozás keretében elsődlegesen terheli a segítségnyújtási kötelezettség, ezért ilyen esetben a (3) bekezdés szerinti minősített eset megállapításának van helye.

A II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét mind a gondozási kötelezettség elmulasztása, mind a testi sértés okozása tekintetében a tanúvallomások kizárták. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nevezett azon magatartását, hogy a sérült csecsemő nyilvánvaló orvosi ellátásra szoruló állapotát felismerve órákig semmit nem tett a kiskorú szakszerű ellátása érdekében, majd a védőnő kifejezett felhívása ellenére sem hívott hozzá mentőt, hanem tömegközlekedési eszközön, további fertőzésveszélynek is kitéve vitte őt kórházba, nem adta meg gyermekének a tőle elvárható segítséget.

Ezzel a szándékosan megvalósította a 2012. évi C. törvény 166. § (1) bekezdésében foglalt tiszta mulasztási bűncselekményt. Nem feltétele e bűncselekmény megállapításának, hogy ezáltal a sérült állapotromlása, helyzetének súlyosabbá válása következzen be. A sérült élete, testi épsége vagy egészsége ugyanis nem a segítségnyújtás elmaradása miatt került veszélybe, hanem egy már korábban bekövetkezett esemény folytán, de a segítség elmaradása hozzájárul a veszélyhelyzet további fennállásához vagy esetleg kilátástalanná teszi a sérült személy egészségének, testi épségének a helyreállítását. A sérülést szenvedettet tehát olyan helyzetbe kell hozni, hogy ha további segítségre van szüksége, akkor az a kellő időben és legmegfelelőbb módon biztosítható legyen (BJD 3034).

A sérült gyermek apjaként végrehajtott bűncselekményt - az elkövetéskor hatályos 1952. évi IV. törvény (Csjt) 75. § (1) bekezdésére figyelemmel, miszerint a szülői felügyelet körében a szülők kötelessége, hogy a gyermeket gondozzák, tartsák, a gyermek testi, értelmi és erkölcsi fejlődését elősegítsék, - a 2012. évi C. törvény 166. §-ának (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bek. I. fordulata szerinti segítségnyújtás elmulasztása büntetnének minősítette (BH 1989/47.). (A sértett halála esetén a 2012. évi C. törvény 166. § a (3) bek. II. fordulata szerint minősül, öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény valósult volna meg.)

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító hatású bűnösségi tényezőket.

Az elkövetés idején fiatal felnőtt az I. rendű vádlottal szemben az irányadó 2 évtől 12 évig terjedő büntetési tételkeret középértékének megfelelő büntetést szabott ki. E joghátrány a súlyosító körülmények nagy nyomtatékára tekintettel (a közeli hozzátartozói viszony, a sértett életkorából adódó teljes kiszolgáltatottsága, valamint a maradandó fogyatékoság, mely utóbbiak az életveszélyt okozó testi sértésnél nem minősítik a cselekményt) valóban inkább enyhének tekintendő, azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság csupán ennek megállapítására szorítkozhat. A szabadságvesztés mérséklése ekként szóba sem jöhet.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű vádlottal szemben a releváns büntetési tényezők számának és nyomatékának figyelembevételével a büntetés Btk. 79. §-ában megfogalmazott célja megvalósul az irányadó Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabásával is. a II. rendű vádlottnál a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre, valamint az eljárás idején megvalósított újabb bűncselekményre tekintettel - noha a minősítésváltoztatás folytán a büntetési tétel maximuma 3 évre csökkent - sem látott kellő indokot a kiszabott börtönbüntetés enyhítésére.

Hiánytalan törvényi feltételek mellett, indokoltan alkalmazott a törvényszék mindkét vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést is, amelynek tartama igazodik szabadságvesztésük mértékéhez.

A szülői felügyeleti jog megszüntetése ugyancsak a törvénynek megfelelően történt. Ehhez a büntetőeljárás törvény három feltétel együttes meglétét követeli meg: ügyészi indítványra van szükség, továbbá, hogy a bíróság a vádlottat a gyermeke sérelmére elkövetett szándékos bűncselekményben mondja ki bűnösnek, valamint, hogy a Polgári Törvénykönyv szerint megállapított feltételek fennálljanak. A Ptk. 4:191. § (1) bek a/ pontja értelmében a bíróság megszünteti a szülői felügyeletet, ha a szülő felróható magatartásával gyermeke javát, különösen testi jólétét, értelmi vagy erkölcsi fejlődését súlyosan sérti vagy veszélyezteti.

A próbaidő alatti elkövetés miatt a II. rendű vádlottnál helyesen került sor a Budaörsi Városi Bíróság 11.Bk.90/2111/3. számú végzésével kiszabott felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelésére is.

Járulékos kérdésként a törvényszék helytállóan rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról [Btk. 38.§ (2) bek. a/ pontja] és indokoltan kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat a büntetőjogi felelősségükkel összefüggésben felmerült, eltúlzottnak nem tekinthető bűnügyi költség külön-külön történő megfizetésére.

A kifejtettetekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú ítéletet az I. rendű és a II. rendű vádlottakat érintően a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a fenti változtatást meghaladóan a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Rögzítette a határozat rendelkező részében az I. rendű vádlott lakóhelyének megváltozását.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költségről [a Be.381.§ (1) bekezdése szerint] úgy rendelkezett, hogy az a vádlottakat terheli.

A másodfokú ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapesten, 2017. évi február hó 28. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2016. május hó 9. napján kelt 22.B.1251/2015/26. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 2017. február hó 28. napján kihirdetett 4.Bf.279/2016/11. számú ítéletével az I. rendű és a II. rendű vádlottak tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapesten, 2017. február hó 28. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke